

Gyakorlás az istenfélelemre

Kulcsversek: „Fegyelmezd magad az istenfélelemre, mert a test fegyelmezése csak kis haszonnal jár, az istenfélelem viszont mindenre kiterjedő haszonnal jár, mivel ígéretet hordoz a jelen életre és a jövő életre is.”
1 Timóteus 4:7,8

Kiválasztott igeszakasz:
1 Timóteus 4:7-16

Pál első levelében Timóteushoz az apostol „hitben való fiannak” nevezi őt (1 Timóteus 1:1,2). Bizonyítékok vannak arra, hogy Timóteusnak hiányzott a magabiztosság, amikor Pál először hívta őt a szolgálatra. Az apostol ezt követően emlékeztette őt anyja és nagymamája által tanúsított hitre, és arra, hogy ne engedjen a „félelem szellemének” (2 Timóteus 1:5-7). Egy másik alkalommal Pál arra kérte a korinthusiakat, hogy ne ijesztgessék Timóteust, amikor az meglátogatja őket, jelezve, hogy tisztában van annak lehetséges bizonytalanságával (1 Korinthus 16:10). A kiválasztott igeszakaszban az apostol így buzdítja Timóteust: „Ne hagyd, hogy bárki is lenézzen téged azért, mert fiatal vagy” (1 Timóteus 4:12). Bár Pál buzdítása Timóteusnak személyes jellegű, alkalmazható a gyülekezet minden tagjára.

A kulcsversekben Pál arra buzdítja Timóteust, hogy vegye figyelembe a testi edzés és az istenfélelem közötti ellentétet. Az egyik fordítás így hangzik: „A

testi edzésnek van némi értéke, de az istenfélelemnek minden us dologban van értéke, ígéteret tartogatva mind a jelen, mind a jövő életre nézve.” Számos tanulmány kimutatta a testmozgás pszichológiai előnyeit, többek között a depresszió és a szorongás tüneteinek csökkenését, a stressz szintjének csökkenését, valamint az önbecsülés és az önbizalom növekedését. Pál nem utasítja el a testgyakorlást, mint időpazarlást, hanem értékesnek tartja. Máshol az apostol kijelenti, hogy testünk a Szentlélek temploma, amelyet Isten adott nekünk, és amelyet Krisztus drága vérével vásárolt meg. Ezért dicsőítsük Istent azzal, hogy testünket alkalmas állapotban tartjuk az Ő szolgálatára. 1 Korinthus 6:19,20

Miután elismerte a testmozgás gyakorlati értékét, Pál azonnal hangsúlyozza az „istenfélelem” gyakorlásának felsőbbrendűségét. Emlékezteti Timóteust pásztori kötelezettségeire, nem azért, mert azokról megfeledkezett vagy elhanyagolta őket, hanem hogy bátorítsa őt, folytassa ezt az utat. Azt mondja Timóteusnak, hogy tanítsa meg a gyülekezetet, hogy utasítson el és utasítson vissza minden profán és mitikus tanítást, és buzdítson az igazi istenfélelem gyakorlására. Bátorítania kell a testvéreket, hogy ismerjék el Isten hűségét, és lássák az isteni üzenet elfogadhatóságát. Timóteusnak emlékeztetnie kell a hívőket arra a kiváltságra, hogy Krisztusért dolgoznak és szenvednek. Meg kell tanítania őket, hogy „bízsanak az élő Istenben, aki minden ember Megváltója”. 1 Timóteus 4:7-10

Pál azt mondja a fiatal Timóteusnak, hogy „légy példa a hívőknek” (1 Timóteus 4:12). Szavai,

viselkedése, szeretete, szelleme, hite és tisztasága példaként kell szolgálnak, nemcsak a nyilvános beszédekben, hanem a mindennapi életben is. Egy ilyen példa belülről, a szívéből és elméjéből kell kiinduljon. Ezután keresztény jellemének belső erényei külsőleg is megnyilvánulnak beszédében, viselkedésében és cselekedeteiben. Pál így fejezi be Timóteusnak szóló buzdítását: „Amíg meg nem jövök, szenteld magad az olvasásnak, ... a tanításnak. Ne hanyagold el a benned lévő ajándékot, ... Gondolkodj ezeken a dolgokon, és szenteld magad teljes mértékben nekik.” 1 Timóteus 4:13-15

Minden keresztény elhívása és hűsége az „igazságosság és az igazi szentség” elvein alapul (Efézus 4:24). A hívők arra vannak hívva, hogy tükrözzék Isten jellemét: „Mint aki elhívott titeket, szentek legyetek minden cselekedetetekben.” 1 Péter 1:15